Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

5. června 2014*

„Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 40/94 a 44/2001 — Ochranná známka Společenství — Článek 93 odst. 5 nařízení (ES) č. 40/94 — Mezinárodní příslušnost v oblasti porušení — Určení místa, kde došlo ke škodné události — Přeshraniční účast několika osob na totožném protiprávním jednání“

Ve věci C-360/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesgerichtshof (Německo) ze dne 28. června 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 31. července 2012, v řízení

Coty Germany GmbH, dříve Coty Prestige Lancaster Group GmbH,

proti

First Note Perfumes NV,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, K. Lenaerts, místopředseda Soudního dvora, vykonávající funkci soudce čtvrtého senátu, M. Safjan (zpravodaj), J. Malenovský a A. Prechal, soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. září 2013,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Coty Germany GmbH, dříve Coty Prestige Lancaster Group GmbH, K. Schmidt-Hernem a U. Hildebrandtem, Rechtsanwälte,

— za First Note Perfumes NV M. Dinnesem, Rechtsanwalt,

— za německou vládu F. Wannek a J. Kemper, jakož i T. Henzem, jako zmocněnci,

— za vládu Spojeného království A. Robinsonem, jako zmocněncem,

— za švýcarskou vládu D. Klingelem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: němčina.

— za Evropskou komisi F. Bulstem a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. listopadu 2013,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 93 odst. 5 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146) a čl. 5 bodu 3 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

2 Projednávaná žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Coty Germany GmbH (dále jen „Coty Germany“), dříve Coty Prestige Lancaster Group GmbH, a společností First Note Perfumes NV (dále jen „First Note“) ve věci údajného porušení ochranné známky Společenství a porušení zákona o potlačování nekalé soutěže (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb) z důvodu, že společnost First Note v Belgii prodala německému podnikateli padělané výrobky a ten je dále prodával v Německu.

Právní rámec

Nařízení č. 40/94

3 Patnáctý bod odůvodnění nařízení č. 40/94 uvádí:

„[V]zhledem k tomu, že rozhodnutí týkající se platnosti a porušení ochranných známek Společenství musí mít účinky a vztahovat se na celé území Společenství, neboť je to jediný způsob, jak zabránit vydání odporujících si rozhodnutí ze strany soudů a [Ú]řadu [pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM)] a zajistit, aby nebyla ohrožena jejich jednotná povaha; že pro všechna řízení týkající se ochranných známek Společenství platí ustanovení Úmluvy o soudní příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [ze dne 27. září 1968, Úř. věst. 1972, L 299, s. 32, dále jen ‚Bruselská úmluva‘], pokud toto nařízení nestanoví z těchto ustanovení výjimky“.

4 Článek 9 téhož nařízení, nadepsaný „Práva z ochranné známky Společenství“, v odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Z ochranné známky Společenství vzniká jejímu majiteli výlučné právo. Majitel je oprávněn zakázat všem třetím stranám užívat bez jeho souhlasu v obchodním styku:

a) označení totožné s ochrannou známkou Společenství pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro které je ochranná známka Společenství zapsána;

b) označení, u něhož z důvodu jeho totožnosti nebo podobnosti s ochrannou známkou Společenství a totožnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb označených ochrannou známkou Společenství a označením existuje nebezpečí záměny u veřejnosti včetně nebezpečí asociace mezi označením a ochrannou známkou;

c) označení totožné s ochrannou známkou Společenství nebo jí podobné pro výrobky nebo služby, které nejsou podobné těm, pro které je ochranná známka Společenství zapsána, pokud jde o ochrannou známku, která má v rámci Společenství dobré jméno a pokud by užívání tohoto označení bez řádného důvodu neprávem těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranné známky Společenství nebo jim bylo na újmu.

[...]

3. Právo z ochranné známky Společenství lze vůči třetím stranám uplatnit až po zveřejnění zápisu ochranné známky. Lze však požadovat přiměřenou náhradu za jednání učiněná po zveřejnění přihlášky ochranné známky Společenství, které by bylo po zveřejnění zápisu ochranné známky Společenství a na jeho základě zakázáno. Soud zabývající se případem může rozhodnout ve věci až po zveřejnění zápisu."

5 Článek 14 odst. 2 uvedeného nařízení stanoví:

„Toto nařízení nevylučuje podání žalob ve věci ochranné známky Společenství podle vnitrostátních právních předpisů členských států upravujících zejména občanskoprávní odpovědnost a nekalou soutěž."

6 Článek 90 nařízení č. 40/94, nadepsaný „Použití úmluvy o příslušnosti a výkonu rozhodnutí", zní:

„1. Nestanoví-li toto nařízení jinak, použijí se pro řízení ve věcech ochranných známek Společenství a přihlášek ochranných známek Společenství i pro řízení ve věcech současně nebo následně podaných žalob týkajících se ochranných známek Společenství a národních ochranných známek ustanovení [Bruselské úmluvy], pozměněné smlouvami o přistoupení států k této úmluvě, které přistoupily k Evropským společenstvím (dále jen „úmluva o příslušnosti a výkonu rozhodnutí").

2. Pokud jde o řízení na základě žalob a protinávrhů uvedených v článku 92:

a) nepoužijí se články 2 a 4, čl. 5 odst. 1, 3, 4 a 5 a článek 24 úmluvy o příslušnosti a výkonu rozhodnutí;

[...]"

7 Článek 91 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Členské státy určí na svém území co nejomezenější počet soudů prvního a druhého stupně (dále jen ‚soudy pro ochranné známky Společenství') plnící funkce svěřené jim tímto nařízením."

8 Článek 92 téhož nařízení, nadepsaný „Soudní pravomoc ve věci porušení a platnosti", zní:

„Soudy pro ochranné známky Společenství mají výlučnou příslušnost:

a) ve věcech všech žalob pro porušení, a pokud to připouští vnitrostátní právní předpisy, pro hrozící porušení ochranné známky Společenství;

b) ve věcech žalob na určení, že nedochází k porušení, pokud je připouští vnitrostátní právní předpisy;

c) ve věcech všech žalob podaných na základě skutečností uvedených v čl. 9 odst. 3 druhé větě;

d) ve věcech protinávrhů na zrušení nebo prohlášení ochranné známky Společenství za neplatnou podle článku 96."

9 Článek 93 nařízení č. 40/94, nadepsaný „Mezinárodní soudní pravomoc“, stanoví:

„1. S výhradou ustanovení tohoto nařízení, jakož i ustanovení úmluvy o příslušnosti a výkonu rozhodnutí použitelné podle článku 90, se řízení na základě žalob a protinávrhů uvedená [uvedených] v článku 92 vedou před soudy členského státu, na jehož území má žalovaný své bydliště, nebo, nemá-li bydliště na území některého členského státu, před soudy členského státu, na jehož území má pobočku.

2. Nemá-li žalovaný na území některého z členských států ani bydliště ani pobočku, vedou se tato řízení před soudy členského státu, na jehož území má bydliště žalobce, nebo, nemá-li bydliště na území některého členského státu, před soudy členského státu, na jehož území má pobočku.

3. Nemají-li žalovaný ani žalobce bydliště ani pobočku na území některého z členských států, vedou se tato řízení před soudy členského státu, kde má sídlo [OHIM].

[...]

5. Řízení na základě žalob a protinávrhů uvedených v článku 92, s výjimkou žalob na určení, že nedochází k porušení ochranné známky Společenství, mohou být rovněž vedena před soudy členského státu, na jehož území k porušení došlo nebo hrozí dojít, nebo na jehož území došlo k jednání uvedenému v čl. 9 odst. 3 druhé větě.“

10 Článek 94 uvedeného nařízení, nadepsaný „Rozšíření soudní příslušnosti“, v odstavci 2 stanoví:

„Soud pro ochranné známky Společenství, jehož pravomoc je dána podle čl. 93 odst. 5, má pravomoc pouze ve věcech jednání, k nimž došlo nebo hrozí dojít na území toho státu, kde má tento soud sídlo.“

Nařízení č. 44/2001

11 Z bodu 2 odůvodnění nařízení č. 44/2001 vyplývá, že nařízení má v zájmu řádného fungování vnitřního trhu za cíl přijetí „předpis[ů], které umožní sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech […] a zjednodušit formality s ohledem na rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí členskými státy, pro které je toto nařízení závazné“.

12 Body 11, 12 a 15 odůvodnění uvedeného nařízení znějí:

„11. Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná [příslušnost na tomto základě musí být dána vždy], kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska [hraničního určovatele]. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.

12. Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a právním sporem nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti.

[...]

15. V zájmu harmonického výkonu spravedlnosti je nezbytné minimalizovat možnost souběžných řízení a zajistit, aby ve dvou členských státech nebyla vydána vzájemně si odporující rozhodnutí. […]“

13 Pravidla pro stanovení příslušnosti jsou obsažena v kapitole II uvedeného nařízení v článcích 2 až 31.

14 Oddíl 1 téže kapitoly II, nadepsaný „Obecná ustanovení“, obsahuje článek 2, jehož odstavec 1 zní:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

15 Článek 3 odst. 1 nařízení č. 44/2001, který náleží do stejného oddílu, stanoví:

„Osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, mohou být u soudů jiného členského státu žalovány pouze na základě pravidel stanovených v oddílech 2 až 7 této kapitoly.“

16 Článek 5 bod 3 uvedeného nařízení, který je obsažen v oddíle 2 kapitoly II tohoto nařízení, nadepsaném „Zvláštní příslušnost“, stanoví:

„Osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalována,

[...]

3. ve věcech týkajících se deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“.

17 Článek 68 odst. 2 téhož nařízení stanoví:

„V rozsahu, v jakém toto nařízení nahrazuje mezi členskými státy ustanovení Bruselské úmluvy, se jakýkoli odkaz na úmluvu považuje za odkaz na toto nařízení.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

18 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že společnost Coty Germany, která má sídlo v Mohuči (Německo), vyrábí a distribuuje parfémy a kosmetické přípravky. Je majitelkou práv k trojrozměrné (černobílé) ochranné známce Společenství č. 003788767 představující flakon, která je zapsána pro voňavkářské výrobky.

19 Společnost Coty Germany uvádí na trh dámský parfém nazvaný „Davidoff Cool Water Woman“ v barevném flakonu obsahujícím nápisy, které reprodukují uvedenou ochrannou známku Společenství.

20 Společnost First Note se sídlem v Oelegem (Belgie) provozuje velkoobchod s parfémy. V průběhu ledna 2007 prodala parfém nazvaný „Blue Safe for Women“ Stefanovi P. Warenhandel (dále jen „Stefan P.“), jehož provozovna se nachází v Německu. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že Stefan P. převzal zásilku výrobků od společnosti First Note v Belgii a následně je prodal na německém území.

21 Společnost Coty Germany podala proti společnosti First Note žalobu, v níž tvrdila, že distribuce uvedeného parfému ve flakonu obdobném tomu, jehož vyobrazení je předmětem výše uvedené ochranné známky, společností First Note, představuje porušení ochranné známky, protiprávní srovnávací reklamu a nekalé napodobování.

22 Tato žaloba byla zamítnuta v prvním stupni i v odvolacím řízení. Rozsudek vydaný v odvolacím řízení dospěl k závěru, že nebyla dána mezinárodní příslušnost německých soudů. Společnost Coty Germany podala k Bundesgerichtshof opravný prostředek „Revision“. Na podporu tohoto opravného prostředku se dovolává ochranné známky Společenství č. 003788767, jakož i skutečnosti, že podle zákona

o potlačování nekalé soutěže jsou takové obchodní praktiky zakázány, a podpůrně se opírá – za předpokladu, že by takový souběh nároků byl vyloučen – zaprvé o ochrannou známku Společenství a zadruhé o německý zákon o potlačování nekalé soutěže.

23 Za těchto podmínek se Bundesgerichtshof rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1. Musí být čl. 93 odst. 5 nařízení […] č. 40/94 vykládán v tom smyslu, že k porušení došlo v členském státě (členský stát A) ve smyslu [uvedeného ustanovení], jestliže důsledkem jednání v jiném členském státě (členský stát B) byla účast na porušení práva, k němuž došlo v prvně uvedeném členském státě (členský stát A)?

2. Musí být čl. 5 bod 3 nařízení […] č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že ke škodné události došlo v členském státě (členský stát A), jestliže k protiprávnímu jednání, které je předmětem řízení nebo z něhož lze odvozovat nároky, došlo v jiném členském státě (členský stát B) a spočívá v účasti na protiprávním jednání (hlavní delikt), k němuž došlo v prvně uvedeném členském státě (členský stát A)?“

K předběžným otázkám

K první otázce

24 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda formulace „[členský stát], na jehož území k porušení došlo“, uvedená v čl. 93 odst. 5 nařízení č. 40/94, musí být vykládána v tom smyslu, že v případě prodeje a dodání padělaného výrobku, ke kterým došlo na území jednoho členského státu, po nichž následuje další prodej uskutečněný nabyvatelem na území jiného členského státu, jsou soudy posledně uvedeného státu podle uvedeného ustanovení příslušné pro rozhodování o žalobě pro porušení podané proti prvotnímu prodejci, který v členském státě, ve kterém se nachází soud rozhodující o žalobě, sám nejednal.

25 Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, předkládající soud se zabývá otázkou, zda formulace „[členský stát], na jehož území k porušení došlo“, použitá v čl. 93 odst. 5 nařízení č. 40/94, musí být vykládána obdobně jako slovní spojení „místo, kde došlo ke škodné události“, které se vyskytuje v čl. 5 bodě 3 nařízení č. 44/2001.

26 V této souvislosti je třeba uvést, že nehledě na zásadu použití nařízení č. 44/2001 na žaloby týkající se ochranných známek Společenství, je použití některých ustanovení tohoto nařízení na řízení na základě žalob a protinávrhů uvedených v článku 92 nařízení č. 40/94 vyloučeno na základě čl. 90 odst. 2 posledně zmíněného nařízení.

27 Vzhledem k tomuto vyloučení vyplývá příslušnost soudů pro ochranné známky Společenství uvedených v čl. 91 odst. 1 nařízení č. 40/94 pro rozhodování o žalobách a protinávrzích uvedených v článku 92 tohoto nařízení z norem stanovených přímo týmž nařízením, které, jak uvedl generální advokát v bodě 36 svého stanoviska, mají povahu *legis speciali* ve vztahu k normám uvedeným v nařízení č. 44/2001.

28 Konkrétně podle ustanovení čl. 90 odst. 2 ve spojení s článkem 92 nařízení č. 40/94 je použití čl. 5 odst. 3 Bruselské úmluvy, kterému odpovídá čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001, na žaloby pro porušení ochranné známky Společenství výslovně vyloučeno.

29 V tomto ohledu je třeba uvést, že článek 93 nařízení č. 40/94 stanoví několik skutečností zakládajících mezinárodní příslušnost.

30 Konkrétně, čl. 93 odst. 5 nařízení č. 40/94 zavádí zejména příslušnost soudů členského státu, na jehož území k porušení došlo nebo hrozí, že dojde.

31 Pokud jde o výklad uvedeného čl. 93 odst. 5, vzhledem k tomu, co bylo uvedeno v bodech 27 a 28 tohoto rozsudku, formulace „[členský stát], na jehož území k porušení došlo nebo hrozí dojít“, uvedená v tomto ustanovení, musí být vykládána autonomně ve vztahu ke slovnímu spojení „místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“, uvedenému v čl. 5 bodě 3 nařízení č. 44/2001.

32 Z toho důvodu dualita hraničních určovatelů, a sice místa příčinné události a místa, kde škoda nastala, přijatá judikaturou Soudního dvora týkající se čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 (viz rozsudek Bier, 21/76, EU:C:1976:166, bod 19, a naposledy rozsudek Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, bod 23 a citovaná judikatura), nemůže automaticky platit pro výklad formulace „[členský stát], na jehož území k porušení došlo nebo hrozí dojít“, uvedené v čl. 93 odst. 5 nařízení č. 40/94.

33 Pro určení, zda autonomní výklad zmíněného čl. 93 odst. 5 přesto vede k uznání takové duality hraničních určovatelů, je v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora třeba vzít v úvahu nejen znění uvedeného ustanovení, ale rovněž jeho kontext a jeho cíle.

34 Pokud jde o znění čl. 93 odst. 5 nařízení č. 40/94, formulace „[členský stát], na jehož území k porušení došlo“, nasvědčuje tomu – jak uvedl generální advokát v bodě 31 svého stanoviska – že se hraniční určovatel vztahuje k aktivnímu jednání původce tohoto porušení. Z toho důvodu se hraniční určovatel stanovený tímto ustanovením vztahuje na území členského státu, kde událost, která vedla k tvrzenému porušení, nastala nebo mohla nastat, a nikoliv na území členského státu, kde nastaly účinky uvedeného porušení.

35 Rovněž je třeba uvést, že by existence soudní příslušnosti podle uvedeného čl. 93 odst. 5, zakládající se na místě, kde nastaly účinky tvrzeného porušení, byla v rozporu se zněním čl. 94 odst. 2 tohoto nařízení, který omezuje příslušnost soudů pro ochranné známky Společenství podle tohoto čl. 93 odst. 5 na jednání, k nimž došlo nebo hrozí, že dojde na území členského státu, ve kterém se nachází soud rozhodující o žalobě či protinávrhu.

36 Kromě toho, jak uvedl generální advokát v bodech 28 a 29 svého stanoviska, geneze i kontext nařízení č. 40/94 potvrzují vůli unijního normotvůrce odklonit se od pravidla o příslušnosti stanoveného v čl. 5 bodě 3 nařízení č. 44/2001, a to zejména vzhledem k nedostatečnosti posledně uvedeného pravidla o příslušnosti pro řešení specifických problémů týkajících se porušení ochranné známky Společenství.

37 Proto může být soudní příslušnost na základě čl. 93 odst. 5 nařízení č. 40/94 založena pouze ve prospěch soudů pro ochranné známky Společenství toho členského státu, na jehož území se žalovaný dopustil tvrzeného protiprávního jednání.

38 S ohledem na výše uvedené je na první otázku třeba odpovědět tak, že formulace „[členský stát], na jehož území k porušení došlo“, uvedená v čl. 93 odst. 5 nařízení č. 40/94, musí být vykládána v tom smyslu, že v případě prodeje a dodání padělaného výrobku, ke kterým došlo na území jednoho členského státu, po nichž následuje další prodej uskutečněný nabyvatelem na území jiného členského státu, toto ustanovení neumožňuje založit příslušnost soudu pro rozhodování o žalobě pro porušení podané proti prvotnímu prodejci, který v členském státě, ve kterém se nachází soud rozhodující o žalobě, sám nejednal.

Ke druhé otázce

39 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě údajné protiprávní srovnávací reklamy nebo nekalého napodobování označení chráněného ochrannou známkou Společenství, které zákon o potlačování nekalé soutěže

členského státu, ve kterém se nachází soud rozhodující o žalobě, zakazuje, toto ustanovení umožňuje založit příslušnost soudu pro rozhodování o žalobě na náhradu škody podle uvedeného vnitrostátního zákona, podané proti jednomu z domnělých původců, který je usazen v jiném členském státě a který se tam údajně dopustil tvrzeného porušení.

40 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 14 odst. 2 nařízení č. 40/94 výslovně stanoví, že žaloby ve věci ochranné známky Společenství mohou být podány podle vnitrostátních právních předpisů členských států upravujících zejména občanskoprávní odpovědnost a nekalou soutěž.

41 Tyto žaloby nespadají do příslušnosti soudů pro ochranné známky Společenství. Příslušnost pro rozhodování o takových žalobách není tudíž upravena nařízením č. 40/94. Příslušnost pro rozhodování o žalobách založených na vnitrostátním zákoně o potlačování nekalé soutěže tak musí být určena na základě ustanovení nařízení č. 44/2001.

42 Pokud se tedy jedná o žalobu založenou na porušení vnitrostátního zákona o potlačování nekalé soutěže, je k určení příslušnosti soudu rozhodujícího o žalobě použitelný čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001.

43 Pokud jde o výklad čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001, je bez dalšího třeba připomenout, že ustanovení tohoto nařízení musí být vykládána autonomně, s ohledem na jeho systematiku a cíle (rozsudek Melzer, C-228/11, EU:C:2013:305, bod 22 a citovaná judikatura).

44 Kapitola II oddíl 2 nařízení č. 44/2001 stanoví některá ustanovení o určení zvláštní příslušnosti, mezi něž patří určení příslušnosti stanovené v čl. 5 bodě 3 uvedeného nařízení, pouze jako výjimku ze základní zásady stanovené v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 44/2001, která přiznává příslušnost soudům členského státu, na jehož území má žalovaný bydliště (rozsudek Melzer, EU:C:2013:305, bod 23).

45 Vzhledem k tomu, že příslušnost soudů místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, představuje pravidlo zvláštní příslušnosti, musí být vykládáno striktně a nedovoluje výklad přesahující případy výslovně předvídané uvedeným nařízením (rozsudek Melzer, EU:C:2013:305, bod 24).

46 To nemění nic na tom, že se slovní spojení „místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“, uvedené v čl. 5 bodě 3 nařízení č. 44/2001, vztahuje k místu, kde došlo ke škodě, a zároveň k místu příčinné události, v níž má tato škoda původ, takže žalovaný může být podle volby žalobce žalován u soudu jednoho nebo druhého místa (rozsudek Melzer, EU:C:2013:305, bod 25).

47 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že se pravidlo příslušnosti stanovené v čl. 5 bodě 3 nařízení č. 44/2001 zakládá na existenci zvláště úzké vazby mezi sporem a soudy místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, který odůvodňuje určení příslušnosti uvedených soudů z důvodů řádného výkonu spravedlnosti a užitečné organizace řízení (rozsudek Melzer, EU:C:2013:305, bod 26).

48 Vzhledem k tomu, že identifikace jedné z vazeb uznaných judikaturou připomenutou v bodě 46 tohoto rozsudku musí umožnit založit příslušnost soudu, který má objektivně nejlepší předpoklady pro posouzení, zda skutečnosti zakládající odpovědnost žalované osoby jsou splněny, vyplývá z toho, že platně může rozhodnout pouze soud, v jehož obvodu se nachází relevantní vazba (v tomto smyslu viz rozsudky Folien Fischer a Fofitec, C-133/11, EU:C:2012:664, bod 52, jakož i Melzer, EU:C:2013:305, bod 28).

49 Pokud jde o místo příčinné události, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že u vzniku tvrzené škodné události patrně bylo několik původců a společnost First Note, která je ve sporu v původním řízení jedinou žalovanou, jednala výlučně v Belgii, a tudíž mimo obvod soudu, u kterého byla žalována.

50 Jak však Soudní dvůr již rozhodl, za okolností, kdy je pouze jeden z několika údajných původců domnělé škody žalován u soudu, v jehož obvodu nejednal, nelze mít za to, že příčinná událost vznikla v obvodu tohoto soudu ve smyslu čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 (viz rozsudek Melzer, EU:C:2013:305, bod 40).

51 Článek 5 bod 3 uvedeného nařízení proto neumožňuje na základě místa příčinné události založit příslušnost soudu pro rozhodování o žalobě na náhradu škody, založené na zákonu o potlačování nekalé soutěže členského státu soudu rozhodujícího o žalobě, podané proti jednomu z údajných původců uvedené škody, který v obvodu soudu rozhodujícího o žalobě nejednal (viz rozsudek Melzer, EU:C:2013:305, bod 41).

52 Nicméně na rozdíl od věci, ve které byl vydán rozsudek Melzer (EU:C:2013:305), předkládající soud ve věci v původním řízení neomezil svou otázku na výklad čl. 5 bodu 3 uvedeného nařízení pouze za účelem určení příslušnosti německých soudů na základě místa příčinné události vedoucí ke vzniku údajné škody.

53 Je rovněž třeba zkoumat, zda za takových okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, kdy několik domnělých původců údajné škody jednalo v různých členských státech, čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 umožňuje, na základě místa, kde škoda vznikla, založit příslušnost soudů členského státu pro rozhodování o žalobě na náhradu škody založené na zákoně o potlačování nekalé soutěže téhož členského státu, ve kterém se nachází soud rozhodující o žalobě, podané proti jednomu z údajných původců škody, který v obvodu soudu rozhodujícího o žalobě nejednal.

54 Z ustálené judikatury vyplývá, že místem, kde škoda vznikla, je místo, kde skutečnost, která může vyvolat deliktní nebo kvazideliktní odpovědnost, způsobila škodu (viz rozsudek Zuid-Chemie, C-189/08, EU:C:2009:475, bod 26).

55 Pokud jde o škody vyplývající z porušení práva duševního a obchodního vlastnictví, Soudní dvůr uvedl, že vznik škody v určitém členském státě je podřízen podmínce, že právo, které bylo údajně porušeno, je v tomto členském státě chráněno (viz rozsudky Wintersteiger, C-523/10, EU:2012:220, bod 25, a Pinckney, C-170/12, EU:C:2013:635, bod 33).

56 Tento požadavek lze vztáhnout na případy, kdy se jedná o ochranu takového práva prostřednictvím vnitrostátního zákona o potlačování nekalé soutěže.

57 Je tedy třeba mít za to, že za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, spor týkající se porušení uvedeného zákona může být předložen německým soudům, pokud jednání, k němuž došlo, v jiném členském státě, způsobilo nebo mohlo způsobit škodu v obvodu soudu rozhodujícího o žalobě.

58 V tomto ohledu přísluší soudu rozhodujícímu o žalobě, aby s ohledem na poznatky, kterými disponuje, posoudil, do jaké míry mohl prodej parfému nazvaného „Blue Safe for Women“ Stefanovi P., ke kterému došlo na belgickém území, porušit ustanovení německého zákona o potlačování nekalé soutěže, a z tohoto důvodu mohl způsobit škodu v obvodu tohoto soudu.

59 S ohledem na výše uvedené úvahy je na druhou otázku třeba odpovědět tak, že čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě údajné protiprávní srovnávací reklamy nebo nekalého napodobování označení chráněného ochrannou známkou Společenství, které zákon o potlačování nekalé soutěže členského státu, ve kterém se nachází soud rozhodující o žalobě, zakazuje, toto ustanovení neumožňuje na základě místa příčinné události vedoucí ke vzniku škody vyplývající z porušení tohoto zákona, založit příslušnost soudu uvedeného členského státu, pokud v něm ten z domnělých původců, který je zde žalován, sám nejednal: Naproti tomu toto ustanovení v takovém případě umožňuje, a to na základě místa, kde škoda vznikla, založit příslušnost soudu pro

rozhodování o žalobě na náhradu škody, jež se zakládá na uvedeném vnitrostátním zákoně, podané proti osobě usazené v jiném členském státě, která se tam údajně dopustila jednání, kterým byla nebo mohla být způsobena škoda v obvodu soudu rozhodujícího o žalobě.

K nákladům řízení

60 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) **Formulace „[členský stát], na jehož území k porušení došlo“, která je uvedena v čl. 93 odst. 5 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství, musí být vykládána v tom smyslu, že v případě prodeje a dodání padělaného výrobku, ke kterým došlo na území jednoho členského státu, po nichž následuje další prodej uskutečněný nabyvatelem na území jiného členského státu, toto ustanovení neumožňuje založit příslušnost soudu pro rozhodování o žalobě pro porušení podané proti prvotnímu prodejci, který v členském státě, ve kterém se nachází soud rozhodující o žalobě, sám nejednal.**

2) **Článek 5 bod 3 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že v případě údajné protiprávní srovnávací reklamy nebo nekalého napodobování označení chráněného ochrannou známkou Společenství, které zákon o potlačování nekalé soutěže (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb) členského státu, ve kterém se nachází soud rozhodující o žalobě, zakazuje, toto ustanovení neumožňuje na základě místa příčinné události vedoucí ke vzniku škody vyplývající z porušení tohoto zákona, založit příslušnost soudu uvedeného členského státu, pokud v něm ten z domnělých původců, který je zde žalován, sám nejednal: Naproti tomu toto ustanovení v takovém případě umožňuje, a to na základě místa, kde škoda vznikla, založit příslušnost soudu pro rozhodování o žalobě na náhradu škody, jež se zakládá na uvedeném vnitrostátním zákoně, podané proti osobě usazené v jiném členském státě, která se tam údajně dopustila jednání, kterým byla nebo mohla být způsobena škoda v obvodu soudu rozhodujícího o žalobě.**

Podpisy.